

Ενότητα 4^η Ένα ταξίδι επιστημονικής φαντασίας

Πλέομεν ὅσον τριακοσίους σταδίους	Πλέουμε περίπου τριακόσια στάδια
καὶ νήσω μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσφερόμεθα.	και αγκυροβολούμε σ' ένα νησί μικρό και έρημο.
Μείναντες δὲ ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξορμῶμεν	Κι αφού μείναμε στο νησί πέντε μέρες, την έκτη ξεκινούμε
καὶ τῇ ὀγδῷ καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς	και την όγδοη διακρίνουμε πολλούς ανθρώπους
ἐπὶ τοῦ πελάγους διαθέοντας,	να τρέχουν εδώ κι εκεί πάνω στη θάλασσα,
ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ μεγέθη,	που έμοιαζαν με μας σε όλα και στο σώμα και στο ανάστημα
πλὴν τῶν ποδῶν μόνων·	εκτός μόνο από τα πόδια·
ταῦτα γὰρ φέλλινα ἔχουσιν·	γιατί αυτά τα είχαν κατασκευασμένα από φελλό·
ἀφ' οὗ δῆ, οἶμαι, καλοῦνται Φελλόποδες.	γι' αυτό το λόγο μάλιστα, νομίζω, και ονομάζονται Φελλόποδες.
Θαυμάζομεν οὖν ὁρῶντες οὐ βαπτιζομένους,	Απορούμε, λοιπόν, βλέποντάς τους να μη βουλιάζουν,
ἀλλὰ ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων	αλλά να μένουν πάνω στα κύματα
καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας.	και να βαδίζουν χωρίς φόβο.
Οἱ δὲ καὶ προσέρχονται καὶ ἀσπάζονται ἡμᾶς	Και αυτοί μας πλησιάζουν και μας καλωσορίζουν
ἐλληνικῇ φωνῇ λέγουσί τε	και μας λένε στα ελληνικά
εἰς Φελλῶ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι.	ότι βιάζονται (να φτάσουν) στη Φελλώ, την πατρίδα τους.
Μέχρι μὲν οὖν τινος συνοδοιποροῦσι ἡμῖν παραθέοντες,	Ως ένα σημείο, λοιπόν, μας συνοδεύουν τρέχοντας δίπλα μας,
εἶτα ἀποτρεπόμενοι τῆς ὁδοῦ βαδίζουσιν	και έπειτα, αλλάζοντας δρόμο, προχωρούν
εὖπλοιαν ἡμῖν ἐπευχόμενοι.	ευχόμενοι σε μας «καλό ταξίδι».

Παράλληλα κείμενα

Ο Λουκιανός στο έργο του Άληθής Ίστορία αναφέρει επίσης την περιπέτεια που είχαν αυτός και οι σύντροφοί του στο νησί των Βουκεφάλων. Στο παρακάτω απόσπασμα περιγράφει πώς τους συμπεριφέρθηκαν οι Βουκέφαλοι.

Κείμενο	Μετάφραση
Ἐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγος προσηνὲς καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπρόσιτος, συνοικουμένη· ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. Ἀποβάντες δὲ προήειμεν ὑδρευσόμενοι καὶ σιτία ληψόμενοι, εἴ ποθεν δυνηθείμεν· οὐκέτι γὰρ εἴχομεν. Καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὗρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς οὐ πόρρωθεν ἠκούετο. Δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. Οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς τὴν θάλατταν καταφεύγομεν. Λουκιανός, Ἀληθῆς Ἱστορία 2.44	Ἐπειτα μας υποδέχτηκε ἡρεμο πέλαγος και μικρό νησί, ευκολοπλησίαστο, κατοικημένο· και το κατείχαν άγριοι άνθρωποι, οι Βουκέφαλοι, που είχαν κέρατα, όπως φαντάζονται σ' εμάς το Μινώταυρο. Και αφού αποβιβαστήκαμε, προχωρήσαμε, για να βρούμε νερό και τροφή, αν μπορούσαμε από κάπου· γιατί δεν είχαμε. Και νερό εκεί κοντά βρήκαμε, τίποτε άλλο όμως δε φαινόταν, εκτός από μεγάλο μουγκρητό που ακουγόταν κοντά. Επειδή νομίσαμε λοιπόν, ότι ήταν κοπάδι βοδιών, προχωρώντας λίγο συναντήσαμε τους ανθρώπους. Και αυτοί, μόλις μας είδαν, μας καταδίωξαν και τρεις από τους συντρόφους μας συλλαμβάνουν, ενώ οι υπόλοιποι προσπαθούσαμε να βρούμε καταφύγιο στη θάλασσα.